

Leerrede over Handelingen der Apostelen 2: 38 en 39, uitgesproken op 6-6-1949 2e Pinksterdag te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen: Psalm 122: 1 en 2

Lezen; Twaalf artikelen des geloofs

Psalm 87

Bediening van het Sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop.

De hoofdsom van de leer ... enz., het formulier van de kinderdoop, t/m ... breder te onderwijzen. Dan uit het formulier voor volwassenen, vanaf: En hoewel de kinderen ... t/m de aanspraak tot de volwassenen, die gedoopt zullen worden, en daarna de vermaning tot de ouders, die met hun zaad tot de doop komen.

Toespraak:

In de eerste plaats spreek ik een kort woord tot u, volwassenen, die begeren om naar de inzetting van Christus en de apostelen, met de Heilige Doop verzegeld te worden.

De doop is een teken en een zegel van Gods genade, ons wijzende, gelijk het Evangelie, op de enige en volkomen offerande van Jezus Christus eenmaal aan het kruis geschied. Het sluit dus in, daar gij uzelf daaraan hebt overgegeven, dat gij u heel de leer der genade onderwerpt.

Nu komt er dus op uw schouders een zeer grote verantwoordelijkheid te liggen, en wel deze, dat in het Sacrament - waarin God Drieënig Zich aan u, voor tijd en eeuwigheid verbindt, om alles voor u te willen zijn, naar ziel en lichaam - ook gij u verbindt om die enige ware God aan te hangen met uw ganse hart, met uw ganse ziel en met al uw kracht. Dat dan die algenoegzame en genaderijke God, u daarin toeschikke in ernstige begeerte een hartelijk verlangen, om te mogen zijn sieraden voor Zijn aangezicht en ook in Zijn gemeente.

Daartoe spreek ik ook u aan, die zwaargewond in het verre Indonesië heeft gelegen, en toen dacht uw vaderland nooit meer terug te zien, maar inmiddels door Gods vriendschap en genade zijt hersteld. Nu heeft Zijn milde hand u niet alleen het vaderland en uw ouders doen weerzien, maar doet u ook hier staan met haar die gij getrouwd hebt.

Laat nu de zegen, die God u gegeven heeft en Zijn milde hand, die Hij aan u bewezen heeft, dan ook wederkerig dit teweeg brengen, dat jullie samen veel de knieën buigen, om elkander als tot een hand en een voet te zijn op reis door dit Mesech naar Sion. Want met al uw zonden kunt gij er niet van tussen, dat Hij u welgedaan heeft. Dat dan die weldoende God de hulde van uw hart waard zij, en dat gij samen, in de hartelijkste eensgezindheid, betrachters zijt om dat Koninkrijk te zoeken.

Ten andere, gijlieden hebt verzocht en begeerd om het Sacrament des Doops te ontvangen. U vriend, ken ik nader dan uw bruid, waarmede gij deze week in de echt verbonden zult worden, welk huwelijk gij mij gevraagd hebt in te zegenen. Gij hebt allerhande wederwaardigheden in uw leven gehad. Gij hebt uw vader bij een bombardement verloren, Uw vroegere verloofde is u ontvallen door de dood, en nu heeft God u toegeschikt dat gij gereed staat tot een nieuwe loopbaan.

Dat dan die God, Die U tot hertoe in allerhande bitterheid van dit leven heeft doorgehouden, u geve, dat gij elkander dient uit de liefde. Dat het dus wederkerig zó mag zijn, dat de Heilige Doop u samen nog te nauwer verbindt, zodat er wederkerig in uw herten wone: er ligt op ons een verantwoordelijkheid, want wij hebben ons aan die God verbonden. Gij zijt even verblijd als uw

bruid, dat zij daartoe besloten heeft; dat het dan in uw beider harten zij om God aan te hangen, en dat de beide families dat dan ook mogen zien en ervaren, namelijk, dat de milde hand Gods ook de doop achtervolge aan ulieden, opdat dat zij tot verheerlijking van Zijn Naam, en vorming tot een ander, beter leven. Dat zij zo.

Ten derde dan een woord tot ulieden, doopouders, die hier ook met uw zaad zijt. Het is Gods Woord: uwe kinderen die gij Mij gebaard hebt. Hij heeft dus ulieden toebetrouwd. Denkt u eens even in, welk een eer Hij ulieden aandoet, Hij heeft u toebetrouwd, op de hand gezet, op de schouders gelegd om zaad te mogen opvoeden, en dat voor Zijn Naam, tot Zijn eer, tot Zijn Koninkrijk. Dat gijlieden u dit zo bewust moogt zijn, dat het veel gebedswerk teweeg brenge, niet alleen voor uzelf, maar ook voor uw zaad, om aan de troon der genade gebonden te zijn in vorming voor Zijn hemels en eeuwig Koninkrijk.

Dat God, de God van alle genade, ulieden tesamen schenke, persoonlijk als volwassenen, en ook gijlieden met uw zaad, die toe- en voorbereiding tot die grote dag, dat, wanneer het einde er zal zijn, u de toegang zij beschoren in Zijn hemels Koninkrijk, en gij in vrijmoedigheid en blijmoedigheid voor Zijn aangezicht moogt verschijnen in het: zie, hier zijn wij, en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk, tot eeuwige dankzegging aan Zijn Majesteit. Dat zij zo.

Geertje, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

Janny, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

Maria Johanna Christoffelina, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

Teunis, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

De Heere bevestige maar Zijn Woord!

(staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal ...)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Nu wens ik nog vooraf tot nagedachtenis de volwassenen toe te zingen het 3e vers uit Psalm 105:

Vraagt naar den HEER en Zijne sterkte, ...

Dat God u dat dan geve tot een nagedachtenis, namelijk dat bij uw doop behoort om steeds te vragen naar Hem in volkomenheid des harten in al uw zaken.

Tekst:

Het woord waartoe wij een wijle uw aandacht vragen, vindt gij in het 2e hoofdstuk uit de Handelingen der Apostelen, het 38e en het 39e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

38. *En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.*

39. *Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.*

Leerrede:

Wij hebben dan gisteren de gehele dag over de eerste elf verzen van dit hoofdstuk gehandeld en daaruit gezien, dat op het Pinksterfeest het hoogste wonderwerk der goddelijke liefde openbaar werd, de sluizen des hemels zich openden, en dat uit het zoele zuiden van het eeuwig welbehagen het regende op die kleine gemeente. Vervolgens dat er velen verslagen werden in het hart, maar dat er ook waren, die aan het spotten gingen, zeggende: die mensen zijn dronken. Daartegen is Petrus, door de kracht en genade des Geestes, opgekomen, zowel voor die kleine gemeente als voor de eer van God. Hoe deed hij dat? Door de prediking van het Evangelie. In de eerste plaats hun aantonend uit de profeet Joël en daarna van de patriarch David, dat het sloeg op de uitstorting des Heiligen Geestes. Daaruit kregen velen, door de genade des Geestes, het eind zó naar zich toe, dat zij zeiden: "Wat zullen wij doen mannenbroeders?" Want het was geen kleinigheid! Petrus verkondigde het Evangelie, maar zei hun tegelijk: "Zo wete dan zekerlijk het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus, Die gij gekruist hebt."

Me dunkt, dat is toch wel op de man af: dat hebt gijlieden gedaan! Zij worden verslagen, zodat zij zeggen: "Wat zullen wij doen mannenbroeders?" Zij wisten er ook geen doen aan. Hier vinden wij dan ook het eerste wat nodig is in de waarachtige bekering van de zondaar tot God, namelijk, overtuiging van zijn zonden en van zijn algehele verloren staat en toestand. Hier komt het op zulk een wijze voor de dag, dat zij zijn moordenaars van Jezus. Dat moeten zij aannemen en daaruit zijn zij ten einde raad: "wàt moeten wij doen?"

Daarbij hebben wij ook hierop acht te geven, dat, daar zij de verslagenen zijn, zij tevens met de vraag komen: "Wat moeten wij doen?" Dáár leg ik de nadruk op, opdat het door allen op een behoorlijke wijze onderscheiden zou worden.

Ik zal in het kort één geval aanhalen waar het eerste er wèl was, maar het tweede niet. Dat is het geval bij Judas. Nadat hij Christus had verraden, en het geld had ontvangen, dus een poosje gelopen had met: "fijn hoor, dertig zilverlingen", (hij was op de penning; hebben!!) maar wroeging daarover kreeg en om zijn gemoed te ontlasten, de dertig zilveren penningen nam, en die terugbracht, zeggende: "Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed! Maar zij zeiden: Wat gaat ons dat aan? Gij moogt toezien. En als hij de zilveren penningen in de tempel geworpen had, vertrok hij, en heengaande verworgde zichzelf." Hij verhing zich.

Zo ging het met Judas. Dus, hij heeft wel schuld beleden, maar is niet gaan vragen: wat moet ik nu gaan doen? En dàt vinden wij hier, bij deze mensen, wèl. Dat is dus hetgeen gewerkt wordt door de Heilige Geest. Het was te zien en te horen dat de Heilige Geest hier op een krachtdadige wijze werkzaam was. Er werden gezien verdeelde tongen als van vuur op een iegelijk van hen zijnde en zij spraken met vreemde talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken. Dat alles was er. Petrus, die een ongeleerde was, handelde net over Gods Woord en werken als de grootste geleerde in de theologie, terwijl hij een visser was. Een week of zeven tevoren had hij Jezus zelfs nog verloochend in Kajafas' hof: "Ik ken de Mens niet!" Nu spreekt hij met een niet te weerleggen, onwederstandelijke kracht, door de heerschappij des Geestes.

Er is dus te zien: heerschappij van de Heilige Geest. Die brengt in de eerste plaats teweeg, dat zij hun zonden en hun staat beseffen, maar ook: "wat moeten wij doen mannenbroeders?" Daar spreekt zich dan in uit: "wij weten het niet." Dat is juist het punt waarover het gaat.

Wat is er in het paradijs gebeurd? Daar zijn wij het gehele beeld van God verloren, hetwelk niet alleen bestond in gerechtigheid en heiligheid, maar ook in kennis. Zo hebben wij geen kennis en verstand overgehouden van God noch van goddelijke zaken. Daarom moet voor de dag komen: ik ben een mens die het niet meer weet. Waar nu het Woord en de leer hun werk gaan doen, daar worden het dan, hoofd voor hoofd, mensen met: ik weet het niet. Die moeten gaan vragen naar de HEERE en Zijn sterkte, en Zijn aangezicht geduriglijk zoeken. Daar leg ik de nadruk op, opdat niemand doorga in die duistere mening en veronderstelling: ja maar, ... zo'n mens moet

wel wat weten. Ja, hij wéét ook wat: ik ben op reis naar het verderf, mijn staat deugt niet. Maar om daaruit te komen, dàt weet zo iemand níet.

Vervolgens staat hier: "En Petrus zei tot hen." Wat? Mocht de hemel er eens aan te pas komen? In 't geheel niet. God wàs eraan te pas gekomen, werkte, liet het Evangelie verkondigen, had de tijden der onwetendheid overzien en liet nu alom verkondigen: genade door de gekruiste Middelaar. Die tijd was vol. Dàt werd nu verkondigd en bracht teweeg, dat zij het niet wisten, want hun staat was ondeugdelijk! Wat moesten zij beginnen? Hier is dan ook niet één enkel woord van: mocht de hemel eens dit doen, of God eens dat doen.

Petrus heeft een geheel ander woord voor hen, gepast op hun geval. Zij behoeven, nu zij het niet weten, niet te doen als Judas, Kaïn, Ezau enz.

Wat moeten wij dan doen? Petrus zegt: "Bekeert u." Bekereren? Als men redeneert, dan zegt men: "maar dat kan een ziel niet uit zichzelf." Maar hier zegt het een man waar men de grootste eerbied voor moet hebben, namelijk de apostel Petrus, die zoveel van de genade des Geestes heeft, dat hij in één ogenblik al de bekende wereldtalen spreekt, en dat door de Geest van God. Die man zegt hier: "Bekeert u." Wij geloven toch niet, dat Petrus hier maar aan het werk is, in deze zin: "ik zal jullie eens een last opleggen die je niet kunt volbrengen?" Neen. Deze man spreekt uit de genade Gods.

Wat bedoelt Petrus hier, en hoe hebben die drieduizend mensen het verstaan? Net zoals Petrus het bedoelt. Hij heeft deze bedoeling: "jullie moeten niet blijven doorgaan op die weg die je nu gaat, maar gij moet u omkeren, terug naar God, tegen Wie gij gezondigd hebt. Gij moet uzelf onderwerpen aan de leer des Evangelies en der genade.

Het woord "bekering" in de Griekse taal - waarin de Handelingen der apostelen geschreven zijn - wil ons zoveel zeggen als een weder wijs worden, een tot het verstand komen. Verstandeloos is: buiten God te leven en het er in te kunnen stellen. Tot het verstand komen is: ik ben op reis naar een eeuwig en gewis verderf, want ik ben in mijn zonden, en wend mij daaruit tot God. Waarin bestaat dan de waarachtige bekering des mensen, als het een weder wijs worden is? Immers hierin: in een hartelijk leedwezen, dat ik God door mijn zonden vertoornd heb, en die hoe langer hoe meer haat en vlied. En wat is de opstanding des nieuwen mensen? Een hartelijke vreugde in God door Christus, en lust en liefde om naar de wil Gods in alle goede werken te leven. Dáárin bestaat de waarachtige bekering des mensen.

Kort samengevat: het één is aan het ander verbonden. Want als er iemand is, die het niet meer weet, en het Woord van God tot zo iemand is: bekeert u, kom eens naar Mij terug, dan sluit dat voor zo iemand de uitkomst in.

Maar als wij redeneren, en de werkelijkheid - dat wij in een rampzalige staat zijn - er niet is, en er wordt tot ons gezegd dat wij ons moeten bekeren, dan antwoorden wij: "dat kan een mens niet." Dan schudden wij het van de schouders, en leggen de last op God. Doch als het bij ons werkelijkheid is, wat zal dan het werk zijn? Het doen des mensen? Neen. Maar dan doet het de leer des Woords en der genade.

Want zowel het Woord - de prediking des Evangelies - als het Sacrament, leiden ons op tot de enige arbeid van Jezus Christus, eenmaal aan het kruis geschied. Dáár is het heil, de zaligheid, het leven. Daarbuiten niet! Daarom is het voor die mensen hier een grote uitkomst: "bekeert u."

Tegelijk wordt er bijgevoegd: "en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen." Hier sluit Petrus dus het één aan het andere aan. Is er de behoefte - wat moet ik doen? - dan zegt Petrus: laat dan je oude weg en pad los. Laat dàt de dood voor je zijn en het andere het leven.

Petrus wil zeggen: ziet gij in ons de genade, de ruimte en de werken van God? Kiest dat dan, wendt het tot die God, om daar deel in te krijgen. Doet gij dat, laat u dan dopen in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden. Hij wil daarmee te kennen geven: geef God dan eens geloof, en geef het Evangelie plaats, want God wil u bezitten en zaligen. Zien wij wel, dat het één aan het ander verbonden is!?

De bekering wordt soms wel eens op zulk een wijze voorgesteld, dat iemand soms jaren bemoeienissen, ervaringen enz. heeft gehad, en dat er dan ten laatste een punt des tijds aanbreekt, dat men als een verlorene onder God valt en dan in Christus wordt ingelijfd. Dan spreekt men wel eens: "die is ook bekeerd." Maar, naar aanleiding van deze tekst zal ik eens een geval vermelden van een kind van elf jaar oud. Ik kwam bij hem in het ziekenhuis, en zijn zeggen was toen, dat hij wel wenste te sterven als hij dacht dat hij naar de hemel kon bij al Gods volk. Daarop zei ik tegen hem: "hoor eens, vriendje, dat is ook altijd geen godzaligheid:

*och, gaf mij iemand duivenvleug'len,
gewis mijn drift was niet te teug'len.*

Jij zeker heerlijk in de hemel, van een pijnlijk lichaam en van de ellende af." (Er zat, toen ik dat zei, een dokter bij, en ook een hoofdverpleegster). "Ja maar", antwoordde hij, "dàt bedoel ik niet, neen, helemaal niet. Vannacht had ik nog zo'n pijn, dat ik dacht: zou ik de zuster nog bellen? Maar ik dacht: och, die kan mij ook niet helpen. Toen heb ik maar mijn zakdoek genomen en tussen mijn tanden gedaan en daarop gebeten. Het waren mijn zonden. Toen was het, of vlak bij mij de Heere Jezus in Gethsémané's hof kroop en wriede, en Hij deed dat onder mijn zonden. Wat ik leed waren mijn eigen zonden, ja, toen had ik niets meer te zeggen. Dus, Hofman, dàt bedoel ik niet, in de hemel te zijn om van de pijn en de ellende af te zijn, maar hierom zou ik naar de hemel willen: dan behoef ik nooit meer te zondigen tegen die goede God." Nu moeten jullie zelf eens oordelen, is dat bekering, ja of nee? Dat kind van elf jaar wilde liever sterven - om niet meer te behoeven te zondigen - dan hier te blijven. Dàt is de waarachtige bekering.

Daarom lopen die mensen hier vast, worden verslagen in het hart, en zeggen: "wat moeten wij doen?" Zij zien hun verloren staat. Petrus wil hun te kennen geven: ziet gij dat, zijt gij als een ten dode opgeschrevene, laat dàt dan uw doel zijn, want God is een genadig God, wendt het dan tot Hem.

Tegelijk voegt Petrus daar wat bij. Hij was een dienstknecht van Jezus Christus, en als zodanig was hij geordend, en kon en mocht hij doen. Immers, Jezus' bevel was: "Gaat heen, predikt het Evangelie aan alle creaturen, lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb, alsmede om hen te dopen in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.

Daarom treedt hij hier op als dienaar van Christus. Niet: "ik zal je eens wat zeggen." Maar - laten wij het aldus uitdrukken - Petrus is hier als de woordvoerder Gods. Als woordvoerder Gods voegt hij daar dan ook bij: "en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden."

Wat bedoelt Petrus hier? Bedoelt hij hiermede, dat de doop de afwassing der zonde zelf is? Neen, dat bedoelt hij niet. Maar, Petrus mag toch zó niet spreken? Want Jezus' bevel is toch, om hen te dopen in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes? En Petrus zegt hier om zich te laten dopen in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden.

Is daar dan geen fout in? Neen, in het allerminst niet. Het sluit noch de Vader noch de Heilige Geest uit. Petrus bedoelt ook niet dat de doop de afwassing der zonden zelf is. Maar terwijl hij het over het Sacrament heeft, predikt hij nog het Evangelie, dat genoemd wordt: "een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft."

Hij verkondigt hier Jezus Christus als de Verbondsmiddelaar, Hoofd van het Nieuwe Verbond, het verbond der genade. Al waren zij Joden, en besneden, zij waren als gevangenen in het verbond der werken: dit doen, en dat laten. Maar Jezus Christus had aan het kruis de volkomen zaligheid verdiend. Nu vraagt Petrus geloof, en dat zij zich dan ook zouden laten dopen, om de doop te ontvangen als teken, zegel en pand van Gods genade. Hij noemt dat tot vergeving der zonden.

Afwassing der zonden wordt het ook genoemd, omdat wij er als rechtstreeks door worden opgeleid, dat, gelijk het water de onreinheid des lichaams wegneemt, alzo het bloed en de Geest van Jezus Christus ons reinigen van al onze zonden. Hij is de Verbondsmiddelaar. Wij worden door het Sacrament des Doops opgeleid tot de betekende zaak: Jezus Christus, alles! Die heeft de zaligheid volmaakt verdiend. Hij vraagt nu van ons, bekering en onderwerping aan Zijn Woord en leer, opdat Hij ons zou schenken wat door het Evangelie wordt beloofd en in de doop wordt voorgesteld: reinigmaking en zaligheid.

Dan staat er nog bij: "en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen." Dat is toch nogal wat, dat Petrus zo royaal spreekt! Ja, maar Petrus is niet de man die zo ruim gesteld is, en daaruit zó spreekt. Maar ik heb al gezegd, dat Petrus de woordvoerder Gods is. God openbaart Zich in de heerlijkheid van Zijn werken in Jezus Christus. De inhoud is dan ook: weten zij geen raad, en vragen zij om raad? Het antwoord is: zich bekeren, zich de genadeleer onderwerpen, en zich laten dopen. Dan is daaraan ook verbonden - waar zij van alles afzien, God Heer en Meester laten en de Heilige Geest laten werken - dat zij ook de Heilige Geest zullen ontvangen, met al de gezegende genadewerken.

Gij zult zeggen, ja maar, op dit Pinksterfeest was er toch aparte genade des Geestes, want zij spraken daar met vreemde talen, en hadden krachten van gezondmaking. Ja, inderdaad, maar wat is het hoogste?

Wat zegt de apostel Paulus daar nu van? Die zegt: "Al ware het, dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden. Leest dat hoofdstuk maar eens (1 Cor. 13) wat Paulus daar allemaal spreekt. De liefde wordt gewrocht door de Heilige Geest. Wat is nu het hoogste? Het spreken der talen? Krachten doen? Kranke gezond maken?

Wat hebben wij nodig? Want, als er geen innerlijke genade is gewrocht, dan is het straks voor eeuwig verloren. Daar loopt het bij die mensen over. Vandaar: "wat moeten wij doen." Daarom zegt de apostel: "gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen."

Zij konden die gave des Heiligen Geestes ontvangen, en krijgen wat zij nodig hadden. Dus zij konden ontvangen: vergeving der zonden, genade en het eeuwige leven er aan vast.

Nu moesten zij van hun kant overkomen naar de zijde van God, in loslating van de wereld en van het eigen, zich onderwerpen aan de leer van Christus, dan wilde God in Christus handelen en hen zonder werken, waarde of verdiensten al hun zonden vergeven, en aanneming ten leven schenken. Dat wil God doen.

Hij gaat het ook nog bevestigen en zegt: "Want u komt de belofte toe, en uw kinderen." Met nog eens de nadruk erop te leggen dat is niet een woord van mij, Petrus, dat ik zeg, dat ik eens wil zeggen. Maar hij wil zeggen: ik beroep mij op de Schrift. Bij de aanvang van zijn rede had hij immers aangehaald uit de profeet Joël: "En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen." Dat werd hun beloofd, zowel als hun kinderen, hun zonen en hun dochters. Die genade zou men ontvangen.

Jongelingen gezichten zien! Een jong mens kijkt naar hetgeen voor ogen is, naar het zien- en zinlijke, het ijdele en het vergankelijke, die leeft bij het zichtbare. Maar nu zou een jong mens geheel afgebracht worden van al het zien- en zinlijke om zich alleen aan God te houden.

Van de ouden staat: "dromen dromen." Oude mensen slapen immers weinig, jonge mensen dromen. Oude mensen slapen licht, worden van het minste gerucht soms wakker. Doch hier staat, dat de ouden dromen zouden dromen. Dat betekent, dat zij een geheel vernieuwde jeugd zouden krijgen. Dat is alleen het werk des Geestes. Dat kunnen wij niet bewerken. Maar zij zouden dat krijgen, ontvangen, alles gave. Daarom zegt hij, dat komt u toe. Het was beloofd bij monde van de profeet Joël: "U komt de belofte toe, en uw kinderen." Dus, dat zou niet alleen persoonlijk zijn - zèlf zalig worden - maar ook ligt er nog belofte om trent ons zaad.

Deze morgen hadden wij ook het Sacrament in ons midden, waarin God Drieëinig Zich uitspreekt en tot de volwassenen en tot de kinderen, dat, gelijk het water de onreinheid des lichaams wegneemt, alzo het bloed en de Geest van Christus onze zonde. Dat wil God ons zo helder en klaar mogelijk voor ogen gesteld hebben, opdat wij zouden weten dat het ons niet past te trachten ons te reinigen en te heiligen voor God, maar dat wij ons tot Hem moeten wenden, om het Hem te laten doen door Zijn bloed en Geest. Dat is de bedoeling, zowel voor de volwassenen alsook voor onze kinderen. Vandaar ligt op ons pad, dat wij het de kinderen voorhouden, en de kinderen moeten het ook maar goed bedenken, dat hun niet minder dan de volwassenen toegezegd wordt zowel het één als het ander, dus: bekering, vernieuwing, heiliging. Dat jongetje, waar ik het zoëven over had, was nog maar elf jaar, toen is hij al naar de hemel gegaan en wist al van God, en ook van de Heere Jezus. Van Gethsémané's hof sprak hij net als grote mensen, dat het als vlak bij hem was. De belofte komt ook onze kinderen toe. Er zijn wel gevallen in ons midden geweest, zelfs van een kind van 17 maanden, waaraan God in daden bewezen heeft dat aan de kinderen ook de belofte toekomt. Dat kind was nog maar zeventien maanden, en kon nog niet praten. Maar toen er gezongen werd:

*...Bij U, mijn Koning en mijn God,
verwacht mijn ziel een heilrijk lot,...*

was het zeggen: "ja, ja, ja!" Zo was ook het sterven, met de handjes omhoog: "ja, ja, ja!" Kan het nog jonger? Daarin bewijst Hij, dat Zijn Woord waarheid is dat het ook de kinderen toekomt. Daarom worden de kinderen aangemerkt als het zaad der kerk, zij behoren er ook bij.

Daarom wordt ook nog de vraag gesteld, of wij belijden dat zij in Christus geheiligd zijn, en daarom als lidmaten Zijner gemeente behoren gedoopt te wezen. Hij wil ook onze kinderen bezitten. Laten wij dat steeds bedenken, opdat, wanneer wij de ondeugd en de verkeerdheid in onze kinderen zien groeien, wij niet zouden verflauwen in ons gemoed, maar zouden volharden in het gebed. "U komt de belofte toe, en uw kinderen."

Uit de geschiedenis is bekend dat Monica, de moeder van Augustinus een christin was en dat haar man een heiden was. Zij had haar kinderen een christelijke opvoeding gegeven, maar toen Augustinus ouder werd, wierp hij heel zijn opvoeding achter de rug.

Tegenwoordig wordt soms gezegd: och, het zijn maar kinderen. Doch een kinderhart is veel toegankelijker dan wij denken, en neemt soms veel meer op dan wij beseffen. Augustinus ging er echter over heen. Hij ging studeren, werd een groot wijsgeer, een heidens wijsgeer. Wat moest zijn moeder doen?

Er is nog een boekje dat voor kinderen geschreven is, dat heb ik wel eens op de kindercatechisatie uitgedeeld. Telkens komt in dat boekje voor: "wat deed Monica?" Het antwoord is: "bidden." Een eindje verder, weer: "en wat deed Monica?" Bidden! Weer een stukje verder: "bidden!" En het einde? Zij gaat op een gelegenheid naar Ambrosius toe, die daar voorganger was, en ging haar hart aan het uitpakken, dat haar zoon de wijde wereld in was gegaan, en in de zonde. Toen was het weerwoord van die man als een profetie: "een kind van zoveel gebeden en tranen kan niet verloren gaan."

Hoe maken wij het met onze kinderen? Hun komt ook de belofte toe. Niet alleen de volwassenen, maar ook onze kinderen. Gelijk ook aan onze kinderen de doop wordt toegepast, zo wil Christus hun Zijn bloed en Geest schenken tot reiniging en vernieuwing. Zijn wij er veel werkzaam mee aan de genadetroon?

Want straks gaan wij de weg der ganse aarde, en dan nemen onze kinderen onze plaats in. Prenten wij bij hen de genadeleer van Christus in, zodat, wanneer wij straks ons hoofd neerleggen, dat nog in onze kinderen openbaar wordt, en de Naam van God en Christus geroemd zou worden? Opdat het zou zijn en blijven, dat de Naam van Christus van kind tot kind voortgeplant wordt zolang er de zon zou zijn? Dat ligt dan op ons pad als ouders, om onze

kinderen voor te gaan. Zij zijn het zaad der kerk. Hun komt ook de belofte toe. Nu zal misschien iemand zeggen: "ja, maar je moet in aanmerking nemen, dat gij nu rechtstreeks tot ons bent gaan spreken, maar Petrus spreekt hier tot de Joden. Die waren toch Abrahams' zaad, dus de belofthenissen waren in de eerste plaats tot hen.

Nu, dan zal ik het in zijn geheel lezen zoals het hier staat. Ik lees hier: "Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn." Wie worden gerekend ver te zijn? Dat zijn de heidenen. Nu is door Christus' arbeid de middelmuur des afscheidsels gebroken. Dat de apostelen begonnen te spreken met allerhande talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken, was mede een bewijs dat de scheidsmuur tussen Joden en heidenen was gevallen. Dat was hier het geval en daaruit: niet alleen de Joden en hun kinderen, maar ook "die verre zijn."

Dus ook al de heidenen, aan allen. Dan komt de belofte ook aan ons, als volwassenen en aan onze kinderen toe. Want die hemelse Majesteit had tot Zijn Zoon gesproken: "Het is te gering dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb u ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan de einden der aarde." Dus dan is het ook tot ons.

Nu staat er nog bij: "Zo velen als er de Heere, onze God toe roepen zal." Wat is het middel waardoor de Heere ons tot Zich roept, en Christus Zich een gemeente vergadert? Dat is toch door de verkondiging van het heilig Evangelie? Daardoor toch? Als dan zo de zaken staan, dan komt het Woord Gods tot ons, omdat God goede en reine bedoelingen heeft. Die bedoelt ons en onze kinderen.

Dan raakt het mij en u persoonlijk! Wat doen wij daarmee? Nemen wij het ter harte? Zien wij de werkelijkheid onder het oog zoals die is, onze staat in Adam? Want dat is als rechtstreeks naar de hel, heel het leven in de wereld en in onszelf. Maar die arbeid leidt ons hier al op in het geloof, tot de kennis Gods, maar ook verder tot Zijn hemels Koninkrijk, om straks bij Hem te zijn.

Als nu de openbaring Zijner genade die overvloed heeft dat de eerstelingen al zo zoet zijn, zodat wij er van zeggen: wereldling, ik heb een schat, ik mag mij in de weelde baden, die geen wereldling bevat. Wat zal het dan eens zijn om bij Hem te wezen, en zien Zijn aanschijn volprezen? Hier mag dan allerhande kruis en lijden ons deel zijn, maar:

*die hoop moet (dan) al ons leed verzachten.
Komt reisgenoten, 't hoofd omhoog!
Voor hen, die 't heil des Heeren wachten,
zijn bergen vlak en zeeën droog.
O zaligheid niet af te meten,
o vreugd, die alle smart verbant!
Daar is de vreemd'lingschap vergeten,
en wij, wij zijn in 't Vaderland!*

Dat de God aller genade het dan heilige, Woord en Sacrament, en Zelf de toepassing make op ons hart, opdat het in deszelfs gewenste vrucht openbaar worde, tot eer, lof en prijs Zijner Majesteit in uitbreiding van Zijn heerlijk Koninkrijk.

Amen.

Slotzang: Psalm 122: 3

Zegen.